

Edicions 62

En tornar de Màlaga, el 1965, l'Alfons buscava feina. Com que no va trobar «la feina» que econòmicament li resolgués els problemes, va haver de practicar la pluriocupació, mal pagada, de classes, treballs editorials, etc. Un d'aquests darrers va ser el de redactor extern de les col·leccions castellaneres d'Edicions 62.

En aquella època —i per bastant de temps—, la redacció d'Edicions 62 era una olla, simpàtica, però olla, bastant considerable. Semblava com si tots plegats, els qui en formàvem part, visquéssim un món de constant agitació política antifranquista que primava sobre el treball estrictament editorial. D'aquella redacció en van sortir moltes activitats més o menys clandestines, des d'allí es van recollir innombrables signatures per als documents més diversos i, en definitiva, va ser com una oficina oberta a l'encontre d'escriptors i polítics —o futurs polítics— animats des d'òptiques diverses per la mateixa passió contrària al règim imperant.

L'Alfons no solament s'hi va trobar bé des del primer moment, sinó que s'hi va integrar amb esperit viu, dinàmic, inquiet i obert a totes les possibilitats de solidaritat amb els qui, en aquells anys, participàvem en les lluites per la llibertat. La seva presència, d'altra banda, ens va enriquir en allò que potser ens faltava a alguns: la comprensió envers l'actitud d'alguns creients, la necessitat constant —des de les seves paraules— de prendre sempre com a punt de referència els «condemnat de la terra» i una certa alegria del combatent que pensa que es perden moltes batalles però

que, a la llarga, hi ha sempre una possibilitat de guanyar la guerra. Venia dos o tres cops per setmana a l'editorial. Portava carteres plenes de papers, d'originals o de fulls clandestins on es barrejava tot. Portava, sobretot, idees —realitzables o no—, algunes de les quals quallaven en la lentitud de la nostra inoperància i d'altres es perdien per la pròpia ineptitud o perquè la censura, amb una constància envejable, les anava escapçant. Vam culminar, només parcialment, un dels seus projectes antics: l'edició de l'obra d'Emmanuel Mounier. Lamentablement, ens va fallar el traductor i el primer volum de l'obra completa va aparèixer molt més tard, quan ja treballava en una altra editorial: el volum, però, va sortir coeditat.

Amic de molts anys enrera, vaig entendre —treballant en comú— la seva manera d'actuar en les qüestions de feina: era, bàsicament i a la vegada, desordenat i exigent. El que no vaig entendre massa és com resolía aquesta contradicció. Penso, vista la seva capacitat de treball, que amb moltes hores d'insomni obligat i amb una voluntat de ferro.

El pas de l'Alfons per Edicions 62, amb una feina per sota de les seves capacitats, va ser, tanmateix, determinant per a alguns de nosaltres: suposo que tots els companys de redacció subscriurien aquestes ratlles. Un record emocionat per la seva companyonia, per la seva generositat i, sobretot, per la seva lúcida visió, utòpica i real, del món en el qual ens movíem en aquells temps sinistres, però encara tan pròxims. Un pas alat, fugisser: un record inesborrable.

Josep M. CASTELLET